

Đàn - bà

DEPT LEGAL
INDOCHINE
N° 16326

MỖI SỐ 0\$08

THU TỪ NGÂN-PHIẾU

XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BÀ THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG... 2, 00

MỘT NĂM..... 4, 00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU—NĂM THỨ HAI—SỐ 67—2 AOUT 1940

MỘT VỤ TỔNG TIỀN

Từ nhật báo Đông-Pháp xuất - bản ngày thứ bảy 27 juillet 1940, có đăng một tin sau này:

Bắc-giang. — Hôm 23 Juillet vừa rồi, ông Nguyễn-văn-T. điên chủ ở Kép làm lễ vu-quy cho con gái làm bạn với một thanh-niên ở Hải-phòng. Lúc ô-tô nhà trai về đón dâu, mấy người anh, em chú, bác họ nhà gái đồng mưu với nhau nhất định bắt nhà trai phải nộp 600p. mới cho mở cổng làng. Ông Th. anh ruột cô dâu phải nói khó với mấy người đó và xin biểu ít tiền làm lễ để cho thanh thỏa cuộc vui của hai họ, song bọn ấy cố ngăn trở, nói nhiều câu dọa dẫm, thậm chí có kẻ vác cả dao hành-động như kẻ hung-đồ.

Nhà trai phải đứng đợi hơn 3 giờ đồng-hồ. Biết không thể nói với bọn ương ngạnh ấy, ông Th. phải xuống phủ Lạng-giang trình ông phủ, ông phủ thân hành lên nhà gái và để mấy người lính ở lại, đến hôm sau bọn kia mới biết lỗi và giải tán...

Thật là một vụ tổng tiền kỳ quái. Họ tổng tiền giữa ban ngày một cách đường-hoàng không còn coi luật-pháp vào đâu cả!

Nhà bạn có giỗ, bạn muốn mời mấy người anh em quen thuộc đến chè chén: một cô đề họ tổng tiền.

Bạn muốn xin cho con bạn một cái giấy khai sinh để nó đi học:

Lại một cô đề họ ăn bám. Đến việc cưới xin là một việc mà ở các nước, người ta khuyến khích, trọng vọng, vậy mà họ cũng bày mưu để kiếm chác! Chúng tôi tiếc rằng khi xảy ra việc trên, chúng tôi không có mặt ở tại chỗ để coi cái «về người» của các ông chủ, bà bác, anh, em họ nhà gái họ! Nhỡm gớm quá! Đê nhục quá!

Đòi 600 đồng bạc mới cho cháu, em về nhà chồng, đầu óc những kẻ làm anh, làm chủ sao hủ lậu, dã man đến thế! Thân phận người con gái Việt-Nam sao mà lặn dận thế!

Vậy mà người con gái ấy có đứng lên phản đối thì thiên hạ buộc ngay và tội bất kính, bất lễ! Rồi cái dư-luận bất chính của quần-chúng sẽ chìm người

con gái xuống đất đen. Thật là trăm dâu đổ đầu tằm.

Nhưng cũng còn may! May ở chỗ viên tri-phủ ở Lạng-giang không phải là viên tri-phủ ngồi xử án cụ Viên-ngoại, thâu-phụ Kiều-nương!

Nhờ có viên tri-phủ, cuộc hôn lễ mới thành! Rõ hủ vía! Chú rể khỏi mất 600 đồng! Cô dâu được về nhà chồng có linh kèm theo! Nhưng suốt một đêm chờ đợi — vì đêm hôm sau bọn kia mới biết lỗi và chịu giải tán — những người ở trong cái tấn bi-hài-kịch ấy đã nghĩ những gì?

Kẻ chịu đê-nên có coi đây là một bài học dạy mình từ đây phải phấn-đấu để đòi lấy quyền làm người của mình không?

Gái cũng như trai, về số phận mình, về hạnh-phúc riêng của mình, mình chờ có bao giờ lùi bước trước một áp-lực nào cả! Mình càng lùi, người ta càng

(Xem tiếp trang 11)

Đạy con gái

Sự giáo-dục con trai và con gái chỉ giống nhau ở những chỗ đại - cương và lúc chúng còn bé, sau này chúng lớn lên, sự giáo-dục càng chênh lệch khác nhau. Con trai càng được buông lỏng tự-do hơn, con gái càng bị coi giữ nghiêm nhặt. Về phương-diện tình-ái, cha mẹ chỉ lo dạy con gái mà thôi, khuyên con gái nên đoan-trang đứng-dẫn chờ để tai nghe lời quyền-rủ của con trai và nếu cô con gái yêu-đương lắm-lỡ, ay bị cha mẹ biết có người yêu, lập tức cô con gái bị cha mẹ sỉ nhục, người con gái mang một cái lỗi lớn đối với cha mẹ và luân-lý.

Còn con trai? Nếu cậu ta viết thơ chim gái, hay có thơ gái gửi cho thì cha mẹ lại mỉm cười cho là con mình đẹp trai hay tài giỏi nên gái mới yêu. Hoặc không vì ý tự kiêu ấy nữa (tôi thường thấy có nhiều bà mẹ hãnh - diện khoe với người quen biết con trai mình lắm gái mê-mệt) thì cũng sẵn lòng dung thứ, làm ngơ tất cả những cuộc yêu-đương của con trai.

Vẫn biết người con gái muốn lập một cuộc đời đứng đắn, hạnh-phúc, không thể đem phi phan tình yêu của mình như người con trai được, nhưng có phải chỉ vịn vào một lẽ ấy mà cha mẹ cứ dung túng những cuộc yêu đương của con trai,

(Xem tiếp trang 3)

HỜI CÁC BẠN!..

Chà máy giấy lại tăng giá lên một lần nữa, nghĩa là trong vòng 7 tháng tăng lên 6 lần, các báo hàng ngày đã tăng giá, các báo hàng tuần đã nhiều tờ tăng rồi. Riêng Đàn-Bà, Đàn-Bà nhất định trong vòng hai tháng nữa giữ giá cũ. Vậy mong các bạn ủng hộ Đàn-Bà bằng cách cõ-động thêm độc-giả và nhất là bằng cách mua hạn mới nếu hạn báo của các bạn đã hết, hoặc trả tiền Đàn-Bà nếu các bạn còn thiếu tiền.

Một lần nữa, hỡi các bạn, hãy ủng hộ Đàn-Bà.

Đ. B. T. B.

TRỪ CÁC VẬT THỰC

TIẾT kiệm, nên kể là đức tính thứ nhất của người nội trợ. Người nội trợ tiết kiệm bằng nhiều cách: biết giữ gìn đồ đạc cho bền—sành việc mua bán không bị mua hớ—mua những thứ tốt và ngon—mua nào thứ ấy, mua trứ trước những thứ có thể trứ được để dành đến mùa không có.

Đối với cách sau, nhiều bà có ý ngại, các bà nói nhà có phải là một cửa hàng tạp hóa đâu mà lúc nào cũng đủ cả mọi thứ, và các bà tỏ ý ghê sợ cái nhà đầy những vò, lọ, thùng mùng đựng hết thảy này thế khác. Các bà nghĩ thế, nhưng một cái nhà mà dùng đến một chút gì cũng phải đi mua vật thì bà chủ nhà ấy thực đoảng vô cùng. Những nhà gần chợ búa đã vậy, những nhà xa chợ búa, mỗi lần đi mua là một lần mất thì giờ, nhưng dù xa hay gần, các bà đi mua thế hãy chịu mua đắt đã và thứ mua không được ngon, tốt. Chỉ bằng đang mùa, mua trứ mỗi thứ một ít đủ dùng cho đến mùa sau, lúc nào trong nhà mình cũng có sẵn nhiều của trái mùa, mình còn được tiếng là người lịch sự nữa.

Mùa hè này là mùa đậu đen, đậu xanh, vừng, lạc, chè hạt, măng tươi, về hoa quả: dưa, nhãn, chuối, v.v...

Nhà ai cũng có lúc cùng giỗ cần lạc, đậu, xanh đậu đen thối xối hay ăn chơi, nấu chè, làm bánh. Mùa rét mưa rầm món vừng rang là món được chú ý trong bữa ăn, các bà nên nhân mùa này đóng mỗi thứ một hai đồng. Chè hạt hần là ta phải uống quanh năm, về tháng mười, tháng một giá chè

bao giờ cũng gấp đôi giá lúc đang mùa. Măng tươi luộc và phơi khô để ninh, hầm ăn dần là một món ăn sang trọng lúc ngày thường, là một món đem trong các bữa cỗ. Dưa, nhãn chuối thì làm mứt khi hết mùa đem ra thết bè bạn, hay trong nhà ăn với nhau, những món mứt ấy rất làm thường lúc đang mùa lại là món rất quý khi trái mùa.

Mua trứ như thế có ngại là chỉ ngại cho các bà phải phơi hong chần trở đến luôn kéo sợ mọt, sợ mốc! Các bà ngại làm việc ấy thì đã có đầy tớ làm thay. Nhưng các bà nội trợ thời xưa thì lại lấy sự phơi hong, chăm nom những vật thực mua trứ làm công việc phong lưu, một dấu hiệu tỏ sự no đủ của nhà mình, tính phòng xa của mình.

Trứ những món có mùa ra, còn ngày thường, tủ thức ăn của các bà cũng nên trứ một ít vật thực, phòng khi có khách bất thỉnh linh, khi mưa to không đi chợ được hay đã đi chợ rồi, ông bà chợt đổi ý muốn ăn món khác.

Nhà xa chợ càng nên trứ như thế lắm.

Những thứ trứ ngày thường là trứng muối, lạc sừng, tôm khô, mực khô, khoai tây, hành tây, miến, nấm. Nhiều nhà còn làm tương và mắm. Khách bất ngờ đến chơi ăn cơm, một món mắm không—nếu khách biết ăn mắm—với những thứ gia vị phụ của nó cũng làm đầy ụ và ra vẻ một mâm cơm. Tiếc rằng mình biết làm ít những món ăn trứ ấy lắm, ngoài tương mắm ra. Ở Pháp, những nhà khá giả họ làm lấy jambon-súc xích—mỡ nướng, rất nhiều món thịt khô, mùi vị đặc biệt của họ và thường nhà ấy nhà họ chỉ nổi tiếng trong chỗ quen biết vì có món jambon hay dồi sấy rất khéo. Người Tàu còn vượt hơn trong sự rành làm những món ăn trứ. Tôi đã vào nhà một người Tàu và đã thấy họ ngâm thịt lợn trong dầu vừng, thịt ngám như thế theo họ, sau đem ra làm món ăn gì cũng ngon, họ trứ cả cá khô, chân vịt khô. Nhưng dám chắc về gia vị để trứ, họ có nhiều hơn cả: nào đậu phụ-như, đậu sị, tương ô mai, kiệu muối, ca-la-thần và vô số những thứ khác. Người mình về gia vị chỉ có cà, dưa. Đã ít vậy mà tôi thấy nhiều nhà cũng không muối lấy mà ăn, mua từng xu ở hàng, ở chợ. Dù ăn ít ăn nhiều tôi tưởng cũng nên muối lấy, đã sạch sẽ vệ sinh mà nhất là lại làm cho cái bếp nhà mình được ra vẻ. Một cái bếp không có liền dưa, vại cà thực không phải là bếp nhà người Nam.

DUYÊN-HÀ

Chiến Thuật của Đức...

(Tiếp theo trang 2)

linh nhảy dù đầy-dủ. Nhưng còn một điều quan-trọng hơn nữa là mưu trí.

Phương-pháp độc nhất của họ là đánh quân địch trong lúc bất ngờ. Vì vậy họ phải bày mưu làm sao cho quân địch không đề họ tới. Muốn luyện mưu trí cho học trò trong trường, các giáo-sư phải bày ra từng trận giả, giao cho từng lớp học trò phải đánh úp một nơi nào đã chỉ sẵn. Học trò chia ra từng đoàn để đi đánh lấy nơi ấy.

Mỗi lần đánh một trận giả như vậy, thầy giáo sẽ quan sát chỗ khuyết-diếm để chỉ cho học trò.

Một cái mưu mà những linh nhảy dù đã dùng có kết-quả rất mỹ-mãn là cái mưu đã dùng ở Bỉ. Họ thả xuống một nơi 2000 quân nhảy dù trong khi trời tối nhá nhem. Quân Bỉ trông thấy rõ ràng « đàn chim » kia đang lơ-lửng trên không, liền kéo đại đội binh-mã đến bắn. Bắn một hồi đã mệt sức rồi, và rất có kết-quả vì anh linh nhảy dù nào bị trúng đạn cũng té nhào xuống đất không chạy trốn được nữa.

Trong khi ấy, bỗng có tin những quân nhảy dù đã xuống mấy nơi khác, chiếm xong các nơi trọng-yếu rồi.

Quân Bỉ vội xem những xác chết thì ra những quân nhảy dù ấy làm bằng cao-su hết.

Cái mưu này làm cho chúng ta lại nhớ đến chuyện Tam-quốc, hồi ông Không-Minh dùng quân linh giả, kết bằng rơm, để lấy mấy muôn cái tên của bên địch bắn qua.

Hay là bây giờ quân Đức cũng đã đọc chuyện Tam-quốc nên mới nghĩ ra cái mưu dùng quân linh giả.

Chúng ta thử chờ trận đánh Anh, xem Hitler có dùng khoa-học mà thi-hành được cái chiến thuật « đòn thỏ » của người xưa nữa không?

Lính trên trời rơi xuống, đã có rồi.

Bây giờ chẳng biết có lính ở dưới đất chui lên không?

X. Y.

ROBERT BEAU
Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỦ ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:
Rolex - Oméga - Judex
VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG
La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

CÁC ÔNG NÓI CHUYỆN VỚI NHAU

III

N GÀY chủ nhật đối với người mình dù là công chức hay nhà buôn, đã thành một ngày nghỉ hăng tuần rất thông thường rồi.

Ngay từ chiều thứ bảy các ông đã bắt đầu định chương trình những cuộc vui để hưởng vào tối thứ bảy và suốt ngày chủ nhật. Nhưng cuộc vui ấy không ngoài sự đi hát và cờ bạc. Có những châu hát kéo suốt đêm thứ bảy đến nửa ngày chủ nhật, có những canh bạc kéo suốt đêm thứ bảy sang đến sáng thứ hai vừa tan vào giờ các ông phải đi làm.

Người ta đã nói nhiều về những cuộc giải trí của người dân ông Việt-Nam và ta thấy rằng họ rất ít những cuộc vui trong, lành, cờ bạc và trai gái là hai môn chơi giải trí cốt yếu của họ. Ở đây tôi không muốn làm nhà luân lý công kích các bạn, người ta đã nói nhiều về những sự tai hại của cờ bạc và trai gái cho các bạn nghe rồi. Tôi chỉ muốn nói các bạn đã hưởng ngày chủ nhật một cách tối ịch kỷ, vợ con các bạn không được dự phần gì vào đấy. Nếu ngày chủ nhật mà để cờ bạc trai gái thì thà người ta bắt các bạn làm việc suốt tháng suốt năm còn đỡ hại sức khỏe của các bạn hơn.

Người ta lập ra ngày chủ nhật là cốt để các bạn nghỉ ngơi, giải trí một cách có lợi cho sức khỏe và nhất là để cống hiến cho gia đình. Suốt một tuần lễ làm lụng,

mỗi ngày hợp mặt với vợ con có trưa và tối—ấy là không kể những người làm việc xa nhà về không tiện, ăn ở trọ ngay chỗ làm việc của mình—không riêng gì các bạn mong mỗi ngày chủ nhật, mà vợ con các bạn cũng mong đến ngày ấy để vợ chồng con cái hợp mặt vui chơi với nhau. Vậy mà các bạn lại ịch kỷ quá chỉ tìm thú vui một mình, thứ bảy chủ nhật bỏ nhà đi biệt khiến cho nhiều bà vợ đã phải than phiền: « Ngày thường còn được gặp mặt chồng hai bữa cơm, chớ thứ bảy và chủ nhật thì mất rạng chồng.» Và các bà đã tiếp đón một cách hẳn hoi cái ngày chủ nhật đáng lẽ là ngày vui vẻ của gia đình.

Mà không hẳn học sao được? Những ông chồng thua thây, trác táng tối thứ bảy gần sáng chủ nhật có về nhà thì bộ mặt ông tiêu tụy, cau có. Ông cố ngủ vọt vát lại một tí, vợ con giẫy giụa lên lên chỉ sợ làm động giấc ngủ của ông, ông nhàn dịp trút cơn thịnh nộ. Hoặc không nữa, suốt sáng chủ nhật ông nằm vật vã, ông mệt nhọc, ông la gáy vợ con, tệ hơn nữa, nhiều ông lấy sáng chủ nhật làm ngày tổng tiền vợ, bắt vợ đi vay đi mượn để chiều lại đi gỡ canh bạc tối hôm qua.

Các ông có một câu chửi mình rất hay: « mình đi làm suốt tuần lễ thì thứ bảy chủ nhật cũng phải cho mình chơi chừ! Còn đàn bà, chỉ quanh quẩn ở nhà ngày nào đối với họ không là ngày chủ nhật mà họ cũng còn đòi hưởng ngày chủ nhật với mình! » Các ông làm như công việc thường ngày của người nội trợ là nhẹ nhàng lắm và các ông tưởng họ không có cái ao ước muốn có một ngày khác thường sen vào suốt mấy ngày chỉ làm một việc đều đều thành ra tẻ ngắt của họ? Họ mong cái ngày khác thường ấy vào ngày chủ nhật có đông đủ cả chồng con họ ở nhà, vì đối với người đàn bà âu yếm, toilet bụng ngày vui nào của họ không có chồng con thì không phải là ngày vui nữa. Họ

(Xem tiếp trang 7)

ĐÔI GIÀY

T RONG tất cả các thứ thuộc về y phục của chị em mình có lẽ đôi giày « tiên hóa » mau hơn cả và ỉm lìm hơn cả. Từ cái quần đen thay sang cái quần trắng, mớ tóc giải thành mớ tóc cụt, áo năm thân thành áo cổ bánh bẻ, còn phải qua thời kỳ luống lự, kể lán

thành, người phản đối bàn luận âm ỹ, chớ từ đôi giày nhung, cườm mũi vuông, mang cá thẳng băng đến đôi săng đan đóng theo hình chân, có quai dằng mũi, quai buộc quanh mắt cá chân, không có một sự bàn luận gì xảy ra. Nếu có, thì là thuộc về phạm vi vệ sinh, khuyên chị em chớ đi giày cao gót thôi.

Đôi giày không được người ta chú ý đến lắm, các họa sỹ nghĩ kiêu áo cho chị em nhưng không nghĩ hộ kiêu giày bao giờ, thành thử sự ném « mốt » giày ở xứ ta đều do các ông chủ hiệu giày, và những ông này lại đi phỏng theo các cuốn cáo bạch những mốt giày của các hiệu ở bên pháp. Rồi chị em mình cứ nhắm mắt mà đóng những kiêu giày mớ bày ở các hiệu, không cần biết nó có thích hợp với lối phục sức của mình không?

Trước khi bàn đến những mốt giày thích hợp với chị em mình, tôi hãy nói qua thế nào là một

đôi giày đóng khéo, đi được không kể cái kiêu của nó.

Các chị đi đóng giày nên bắt họ đo chân mình cho cẩn thận, dù chân to các chị cũng chớ lấy làm ngượng, chân to không phải là xấu. Chân mình đã to lại cứ muốn đóng giày nhỏ, cái chân không nhỏ đi chút nào, chỉ óp lại, cọ sát vào giày, đi được mười bước, máu tụ đi không được nữa, dáng đi thành nặng nề ngượng ngập như con lật đật chỉ định ngã. Đôi giày vừa sát vào hình thể chân, dia chân ấn xuống không mồi, những ngón chân bọc trong mũi giày vẫn thấy thoải mái, nếu là giày có quai giữ sau chân, cái quai không cao quá sát vào cổ chân, không thấp quá làm vướng gót, đó là một đôi giày đóng được.

Còn về kiêu, mùa nực này, tôi thấy các hiệu đều ném cái « mốt » săng đan rất nhiều quai và các chị cũng ưa cái mốt ấy lắm. Nhưng theo ý tôi thực là một cái mốt rất rởm. Đám họ đi được các mốt săng đan nhiều quai,

(Xem tiếp trang 7)

NÊN CHÚ Ý!!!

TRONG VỤ HÈ CÁC BÀ CÁC CÔ ĐI NGHỈ MÁT NÊN DÙNG SANDAL SEMELLE « Liège » và « Caoutchouc » RẤT NHẹ VÀ BỀN CỦA NHÀ:

QUẾ HIÊN

36, PHỐ HÀNG BÒ, HANOI

Chế ra sẽ được vừa ý.

CUỐN
Règlement général de
la navigation Fluviale
en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac

107, Phố Hàng Buồm Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20

Ở xa tiền cước tính ngoài
Mua mau kéo hết

N GẮNG nhìn đồng hồ còn bốn giờ nữa mới tới giờ hẹn, Dung khoan - thai những cử-chỉ của mình, luôn thể để cho lòng nàng chần chờ lại một chút. Bỏ chiếc va-ly đang xếp dở, Dung chạy ra nằm trên ghế đi-văng. Nàng nghe rõ tim mình vẫn hồi-hộp và tay chân run-rẩy. Nàng ngạc-nhiên tự hỏi thăm: Ta cảm-động đến thế kia à? Ta mừng hay sợ thế này?» Vội - vã, Dung với chiếc ảnh một thanh-niên rất đẹp trai đặt trên bàn trang-điểm, nàng áp chiếc ảnh lên ngực, mắt tha-thiết nhắm lại, nói nhỏ - nhỏ: «Em cảm-động vì mừng đấy anh ạ. Đi với anh, em còn lo sợ gì nữa,» và trong trí nàng thì hình dung một đoàn xe lửa sắp trở chàng và nàng đến xứ mộng, xứ yêu. Ở xứ đó, như lời chàng nói, đã có sẵn nếp nhà tranh để làm nơi cho trái tim vàng của chàng phụng-thờ nàng như một bà hoàng-hậu. Dung tô thêm màu sắc cho cảnh sống của chàng và nàng trong túp lều tranh ấy. Chung quanh nhà, nàng sẽ trồng thực nhiều hoa thơm, chàng sẽ ngâm thơ cho nàng nghe trong khi nàng thêu thùa hay hái hoa. Chàng là một thi-sĩ, chàng sẽ biết cách yêu đương nài suốt đời. Ái-tình của chàng và nàng sẽ là một giai-thoại như ái-tình trong các chuyện thần tiên, người người đều ca ngợi.

Nghĩ đến đó, lòng Dung chợt rầu rầu, trong số các người ca ngợi ái-tình của nàng sẽ chẳng có mẹ nàng đâu. Lại thay, sao mẹ nàng lại ghét cay ghét đắng người yêu của nàng, muốn ngăn cấm nàng không được yêu chàng ta? Mẹ nàng thực là một người tầm thường không hiểu giá-trị cao quý của một thi-nhân, ấy vậy mà mẹ nàng nghe đâu lúc trẻ cũng là một nữ-sĩ tài-hoa đấy. Mẹ nàng không hiểu cái tình yêu có một mãnh-lực vô song, chẳng sức mạnh gì cản trở nó, dù sức mạnh cản trở ấy là ý muốn của người mẹ yêu dấu. Nàng yêu mẹ lắm, nhưng tình nàng đối với chàng thi-sĩ kia còn mạnh gấp trăm, nàng đành cam tội bất hiếu trốn mẹ ra đi với chàng... Kỳ hẹn vào sáu giờ tối hôm nay, chàng sẽ đợi đón nàng ở ga Hàng Cỏ và đôi chim lia lỏ sẽ bay đi rất xa, rất xa. Dung riết thêm chiếc ảnh lên ngực, hình ảnh mẹ thoáng hiện ra trong trí vụt lại biến đi, Dung còn mừng rỡ tưởng những thú say-sưa của cái hành-trình rất gần. Bất giác, Dung ngẫm khe-khẽ:

Xin rước cô em bước xuống thuyền, Thuyền tôi sắp chầy chốn non tiên.

Ngẫm hết câu, Dung ngồi choàng giày, tay đưa ra như định vịn vào

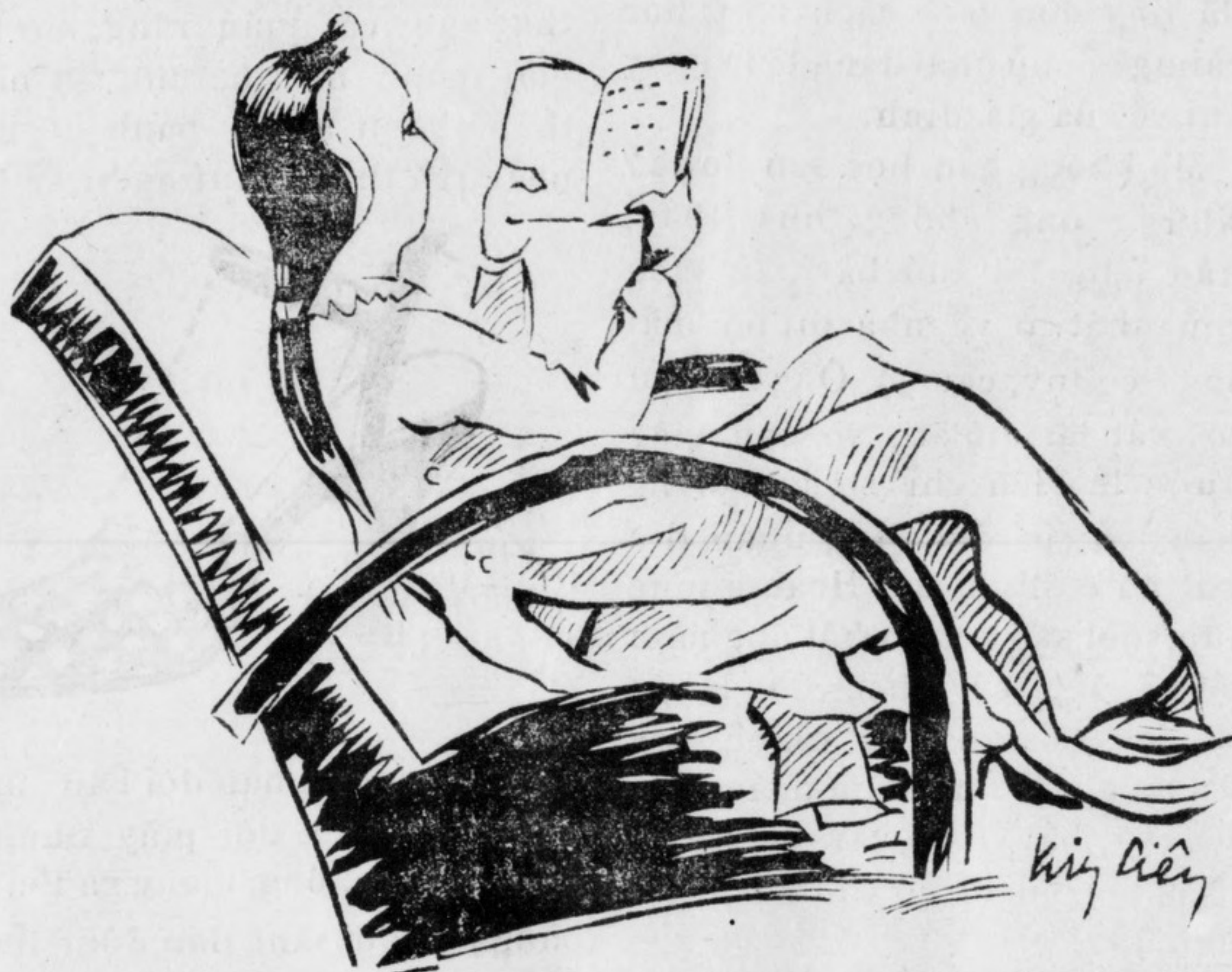
CHUYỆN NGẮN

Tập nhật-ký của người mẹ

cái gì, miệng hơi nở nói: em xuống đây, xuống đây anh ạ.

Dung chạy đến bên chiếc va-ly xếp nhanh-nhẹn chỗ quần áo bữa bãi trên đất vào va-ly. Nàng xem lại tủ, nhặt chiếc áo cuối cùng, không muốn bỏ sót một tí gì lại cả. Bỏ sót lại làm gì cho mẹ càng thêm nhớ. Ngắt tủ cuối cùng đựng những đồ chơi của Dung từ lúc nhỏ. Đây là cái ô-tô, cái tàu bay, con chó bông, bộ đồ soong chảo, thìa, đĩa tí teo và con búp-bê cùng vô số những đồ chơi lật vạt. Dung lưỡng-lự không biết có nên đem nốt đi không? Nghĩ

nhưng Dung lại hối hận ngay, nghĩ thầm: «Ta chỉ còn ở với mẹ vài ba giờ đồng hồ nữa thôi, trong khoảng ấy ta nên dành tấm lòng hoàn toàn cho mẹ.» Nàng lại ngẩng mặt lên nhìn đắm đắm vào bức ảnh, như cố thu những nét mặt của mẹ nàng vào trí nhớ. Nàng sốt sa thăm nhủ: «Còn lâu lắm may ra ta mới trông lại mẹ, ta hãy cố ghi lấy hình ảnh của người.» Nước mắt Dung ngập ngừng chảy và trong lòng bỗng hoang mang lo sợ. Xa mẹ nàng, xa người mẹ nàng vẫn quen sống trong tấm lòng che chở rất êm ái của

một lát, Dung quả-quyết chỉ mang con búp-bê đi thôi. Nàng vừa túm-túm cười rất e-lệ, vừa xếp nốt con búp-bê vào va-ly. Dung dậy nấp, khóa va-ly cẩn thận đẩy vào tận gầm giường. Nàng thu dọn gian phòng cho thật tinh tươm và tự nghĩ: Thế là xong, đợi mẹ vào nhà thương thăm bác ta, là ở nhà, ta thuê xe ra ga. Bây giờ thì ta hãy nằm nghỉ không nghĩ-ngợi gì cả, cho đến lúc ra đi.

Tuy thế, nhưng nằm xuống giường rồi, trong bụng Dung vẫn xao xuyến làm sao ấy. Mắt Dung hé mở, ngó thẳng lên bức ảnh của mẹ treo trên tường, và Dung thấy đôi mắt của mẹ Dung trong ảnh cứ ngó Dung chăm chăm một cách nghiêm nghiêm và buồn não vô cùng. Dung quay mặt đi chỗ khác, mà vẫn tưởng tượng như đôi mắt trong ảnh cũng hướng theo Dung, nhìn không rời. Dung muốn bắt tri nghĩ để vào chàng

người từ mười tám năm nay, để đi vào một cuộc đời lạ lùng ngỡ ngàng tuy rằng có rất nhiều hứa hẹn say-mê, nàng mang máng thấy mình sắp làm một sự liều lĩnh rất lớn. Nàng ước ao có mẹ nàng cũng đi theo che chở nàng trong những sự liều lĩnh ấy. Nếu thế thì đã chẳng có chuyện. Số kiếp đã xui ra thế rồi. Nàng không được hưởng cái vinh quang của một cô dâu với mọi huy hoàng của một cuộc hôn-lễ chính-thức, đến nỗi nàng phải trốn mẹ ra đi với người yêu là do mẹ nàng cả. Mẹ nàng còn sẽ là người chịu trách nhiệm tất cả những sự không may xảy ra cho cuộc đời nàng sau này. Lòng oán trách mẹ nổi lên với ý-nghĩ buộc tội ấy. Dung nhìn khắp gian phòng xinh xắn của mình, nhìn ảnh mẹ một lần nữa, vưng-vằng lắm lắm: «Cho mẹ ở lại vô vô một mình mới đáng! Ai bảo mẹ cấm con yêu...»

Có tiếng gõ cửa rất khẽ, Dung giật mình lắng tai nghe:

— «Dung ơi! mở cửa mẹ bảo cái này, mẹ vào nhà thương đây.»

Dung lau vội vàng nước mắt đứng lên mở cửa. Cánh cửa vừa hé, Dung thấy một cuốn sách cuộn lại do tay mẹ Dung đưa vào và mẹ Dung nói rất nhỏ nhẹ, giọng buồn buồn như muốn khóc: con ở nhà có buồn thì xem cái này này. Mẹ đi đây.

Dung cầm cuốn sách, toan mở cửa để nhìn mẹ một lần cuối cùng, nhưng Dung cúi đầu xuống lẳng lẳng khép cánh cửa, vào bàn ngồi. Nàng đặt tập sách lên bàn một cách trân trọng và ngẩn ngừ mãi Dung mới lật bìa sách ra. Cuốn sách đóng bằng tập giấy học trò, bìa đã nhạt màu, giấy đã hơi vàng, Dung đọc trang đầu:

«22-9-1920—Dung nghĩ thầm: ngày sinh của ta đây mà... và chăm chú đọc đoạn chữ viết: Mẹ sinh con hôm nay hồi bảy giờ sáng, mẹ chuyển bụng từ mười hai giờ trưa hôm qua, mẹ đau dữ dội quá, mẹ muốn gào thét lẫn lộn, nhưng lại sợ động đến con ở trong bụng chẳng? Mẹ cố cắn răng và nghĩ đến cậu con. Chao ôi! Giá cậu con còn sống, có cậu con ở bên mẹ, lúc này mẹ được an ủi bao nhiêu. Dặn mãi hầu hết hơi, con mới ra hẳn, nghe tiếng khóc oe oe của con mẹ hết cả đau đớn, ngồi nhồm ngay dậy định nhìn con. Người ta vội giữ mẹ lại bắt mẹ nằm xuống bàn đẻ. Con là con trai hay là con gái, mẹ không cần, miễn con là con của cậu mẹ. Mẹ nằm trên giường để cho người ta làm thuốc, còn con thì người ta bế sang cái bàn cạnh đấy tắm rửa. Con khóc nghẹn nghẹn tiếng khóc vừa làm cho mẹ muốn cười vừa làm cho mẹ muốn khóc theo. Mẹ cứ ngảnh sang bàn, xem chừng con hoài, sợ người ta tẩm cho con không cần thận. Cái mình con đỏ hồng, tay chân con khẳng khiu trông hay hay quá. Thế là xong, mẹ đã được bế con vào ngực mẹ, người ta bảo mẹ cho con ngủ yên, nhưng mẹ cứ nghĩ ngoáy muốn cho con thức để mẹ nói chuyện, những câu chuyện rất rạo trong lòng mẹ từ lúc mang thai con. Mẹ yêu con, con ơi, mẹ, yêu con, yêu con, mẹ muốn gào thét lên, rên rĩ lên, mẹ muốn cắn ngấu nghiến con, nuốt thỏm vào bụng mẹ mới thỏa lòng mẹ yêu con. Từ nay cứ mỗi năm vào ngày này, tháng này mẹ lại viết một đoạn nhật ký về con, hồi con gái yêu của mẹ, để sau này nhón lên con lần giờ tập sách

(Xem tiếp trang 10)

TRANG NHÀ

(Tiếp theo trang 5)

thường khi kín cả bàn chân vì họ mặc váy hở, lộ từ bắp chân trở xuống,裳裳 này chị em mình mặc quần dài lấp nửa bàn chân, đi kiệu giày ấy trông nặng nề rậm rạp vô cùng. Lối giày bịt kín gót裳裳 sau như «soulie» của đầm, chị em mình cũng không đi được, vì lẽ ấy. Vả lại kiệu giày nhiều quai chính là kiệu giày đi bãi biển, đi du lịch chứ không thật là giày đi ngoài phố. Cũng vì cái quần giải, không đi được cả buộc quai bằng giày tết nút ở giữa bàn chân. Một người đi đường quần che lấp nửa bàn chân, lòng thòng dưới gấu quần hai cái giày trông thực không đẹp chút nào, lại có vẻ lồi thối nữa. Giày thấp, gót phẳng như dép càng không buộc quai giữa được. Đôi giày thích hợp với chị em mình trong mùa nắng chỉ là thứ giày rất ít quai, hai, bốn, năm đến sáu quai là cùng và quai giữ sau chân có khóa cài về phía bên phải mắt cá chân như chúng ta thường dùng. Nếu chân chị trắng, đẹp, chị chớ đi lối giày quai mũi giày liền lên với quai buộc gót. Giày kiệu quai ấy giống giày kiệu đàn ông và chỉ dành trong những khi đi tập thể thao, đi du lịch hay đi làm việc, học hành.

Tuy rằng người ta khuyên các chị không nên đi cao gót quá, nhưng các chị chớ đi thấp gót lắm. Trừ đi bộ xa, đi tàu bè du lịch, bình thường ngoài phố các chị đi gót thấp, dáng đi xấu vô cùng và cũng mỗi chân như khi đi cao gót quá. Đi gót vừa phải, 4 phân bao giờ gót cũng kiểng lên, đầu ngón chân ấn xuống, là một lối đi đẹp, uyển chuyển và rất hợp vệ sinh. Trong khi tập thể thao người ta vẫn chả khuyên các chị nên đi nhón, ngón chân là gì?

Chỉ cần nhất là cá giày uốn theo hình thể, bàn chân đừng eo quá, cong quá thì dù cao gót đi vẫn không lệch.

Mới đây lại mới có một giày đế và gót rất dày làm bằng liège,

(bắc) hoặc đế mộc hoặc bọc da. Dùng thứ này không sợ khi ẩm vào chân, tuy rằng đế, gót bằng bắc thì nhẹ nhưng vì dày quá, nên nó cho người nhìn cái cảm-tưởng đôi giày nặng nề lắm.

Mùa nực này không ai đi giày «mule» (mang cá kín mũi) nữa, nhưng vào những buổi dạ hội người ta vẫn có thể dùng được thứ mule đóng bằng da đen, trắng có chọc thủng những lỗ vuông.

Từ năm ngoái «mốt» giày lại không muốn những đế bằng da nữa, mà dùng đế caoutchouc vào. Nhưng chính người lịch-sự phong lưu không dùng giày đế caoutchouc, nó có vẻ «ha-tiên» và nhất là đế caoutchouc mềm chỉ dành cho các bà già, trẻ con

đi cho êm thôi. Một lẽ nữa đi giày đế da có một tiếng kêu rất lịch-sự. Mặc dầu người ta vẫn khuyên đàn bà đi nhẹ nhàng, nhưng tiếng kêu của đôi giày đế da nếu không do sự đi vụng-về thì lại là dấu hiệu của người lịch sự.

Màu da và vải của giày cũng nên cẩn-thận, đừng thấy đầm họ đi nhiều thứ da rất sặc sỡ mà mình cũng bắt chước. Màu dây nên hợp với màu áo, một bộ y-phục diêm dăm nên đi với một đôi giày tươi sáng, bộ y-phục rục rờ nên đi đôi giày nhàn nhạt.

Giày của đàn bà phải cần rất có vẻ đàn bà, đừng nên phỏng theo kiệu giày của đàn ông.

CÔ THÚY

Các ông nói chuyện với nhau

(Tiếp theo trang 5)

không thể ích kỷ tìm cái vui riêng một mình như các ông được.

Là người chồng tốt, tưởng các ông nên dành cho một phần ngày chủ nhật của các ông cho gia đình vợ con các ông. Trong các sách báo người ta thường tả những ngày chủ nhật ở các nước Âu-châu, thần tiên nhất là những ngày chủ nhật ở Thụy-Điền. Người ta gặp từng đoàn vợ chồng con cái trong bộ quần áo ngày chủ nhật, lũ lượt đi xe đạp về các vùng quê lam «pique nique» (ăn uống nghỉ ngơi ở giữa trời) đi câu, đi săn chiều đến thì đi xem diễn kịch hay chớp bóng. Ít có những đàn ông nào ngày chủ nhật đi một mình, trừ khi họ chưa vợ, và người đi một mình ấy nếu có vợ, gặp người quen, người này sẽ vội vã hỏi thăm ngay sức khỏe của vợ người đi một mình kia vì chỉ có người vợ ốm thì chồng mới đi chơi một mình ngày chủ nhật (theo tạp chí (Plaisir de France). Nhiều gia đình họp lại, tổ-chức những cuộc đi thăm viếng các nơi danh thắng chưa từng biết. Tóm lại ngày chủ nhật của họ ích lợi đầy đủ mọi phương-diện, lợi sức khỏe, lợi trí não lại kết thân tình gia-đình chồng vợ. Ở bên ta những người biết hưởng ngày chủ nhật như thế thực là hiếm có lắm. Người mình đã không chuộng sức khỏe không biết gây những cuộc giải-trí thanh tao, lại có những sự trác táng giúp vào với tính ích kỷ, làm cho không biết yên mến gia-đình nữa.

Tôi muốn khuyên các bạn hãy bắt chước người chồng kia, sáng ngày chủ nhật giẫy cho tỉnh táo, vui vẻ với vợ con, dẫn vợ con đi chơi về các vùng quê, hút không khí trong lành, vừa lợi sức khỏe vừa cho đàn con biết những điều thường thức về thôn quê mà trẻ con thành thị không hề biết. Gần con hôm chủ nhật, người cha ý tứ còn có thể khám phá ra ở các con nhiều điều đáng ghi vào sự

dạy con của mình. Đi chơi về sẽ ăn một bữa cơm ngon lành, thịnh soạn riêng ngày chủ nhật, ăn thông thả để huê cho hồ lại những bữa cơm nuốt vội vàng vì mệt nhọc. Chiều đến, cho vợ con xem chớp bóng, xem hát, hoặc ở nhà làm giúp vợ vài việc, c ằng hạn như sửa lại một cái bàn gãy chân đóng lại một bức tranh treo trên tường. Tôi đã biết một người cha dành chiều chủ nhật ở nhà làm các đồ chơi cho các con dựa theo trong sách, hoặc đá bóng nhảy giày với các con.

Các bạn thử tổ-chức một ngày chủ nhật tương tự như trên này để xem nó có vị không?

VĂN-HÒA

THO' TÍN

Bạn nào dự cuộc thi Đàn-Bà xin để chỗ ở rõ ràng ở dưới bài.

Bà Huỳnh-tấn-Phát. — Đã coi đoạn thư bà viết cho tôi, Xin cảm ơn bà.

Thu-Linh

Ô. P. N. Côn. — Sẽ đăng.

Cô Hoàng-Thái. — Đã nhận được.

Cô Nguyễn-thị-Xuân Hoàng. — Đã nhận được.

Ông Nguyễn-lương-Hữu. — Bài Recueillement của Braudelaire chúng tôi đã dịch và đã đăng trên Đàn-Bà một lần rồi.

Cậu Bùi-anh-Tuấn. — Đã đọc thư cậu gửi, rất cảm-động, hãy gắng lên, tương-lai cậu chắc có nhiều hứa-hẹn.

Ông Hoàng-D - Kép. — Đã nhận được.

Bà Phạm-văn-Chính (Nhatrang)

Cô Nguyễn - thị - minh - Phượng (Paksé)

Bà Hoàng-tộc-Biêu (Nacham)

Cô Sang (Bària)

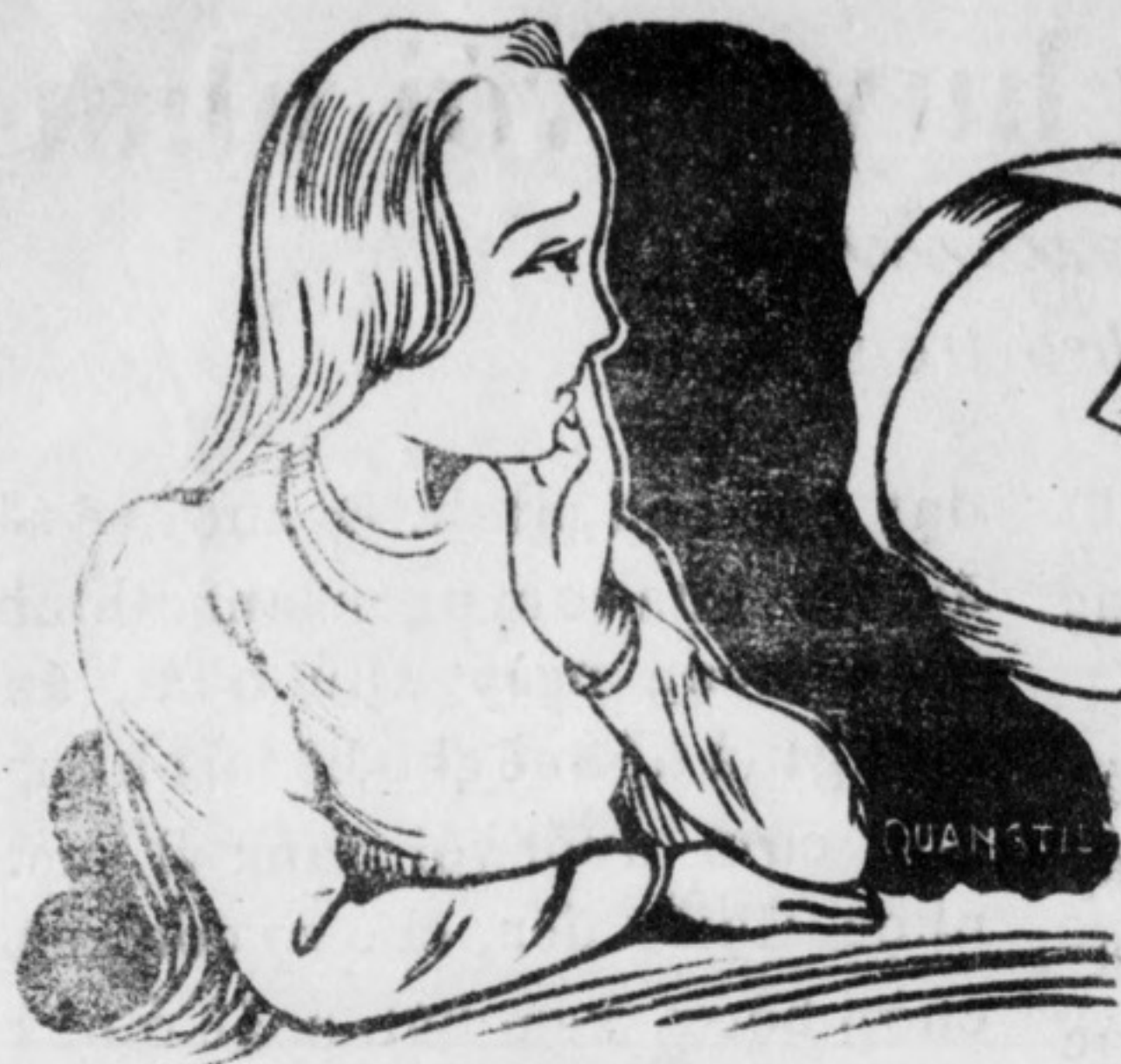
Bà Lai (Phát-Diệm)

Cercle Sportive et Artisque des Annamites (X eng-Khoảng)

Bạn Trinh-nữ Nha-trang.

Đã nhận được mandat xin cảm tạ quý vị.

Bà Phạm-thứ-Phu (Haiduong). — Đã nhận được mandat 4p của bà số 155. Xin cảm ơn bà, hạn báo của bà đến 24-3-41 mới hết.

CHUYỆN DÀI

SỐ XXII

của THU-THU

Văn mặc quần áo chỉnh-tề rồi mới sang buồng Lê, hỏi: «em có đi chợ phiên không?»

Lê mỉm cười nhạt nhẽo, đáp: —Vừa ốm yếu, lại vác cái bụng to đi chợ phiên để người ta cười cho à?

Văn bắt giắc thờ giải một tiếng rất nhẹ và rất khoan khoái; chàng nói: Ừ, chợ phiên đông lắm, em đi thêm một ra. Thôi anh đi đây.

Chàng vội quay ngay ra, sợ Lê lại đổi ý kiến đòi đi với chàng chăng. Lúc bước lên xe, Văn mới thực yên tâm, chàng có cái hí hửng như người đổi được vợ đi chơi hoang, còn chàng thì đã khiến được Lê ở nhà để đi dự cuộc vui một mình. Thực ra không phải chỉ vì một ý tưởng ích kỷ ấy mà Văn không muốn Lê đi với mình, chàng còn thấy đi bên Lê chàng ngượng ngịu, xấu hổ tưởng như người người đều biết vợ chàng tiền tụy vì ho lao, và người ta ghê tởm vợ chàng thì cũng ghê tởm luôn cả đến chàng. Chàng đã không tưởng tượng quá đáng:

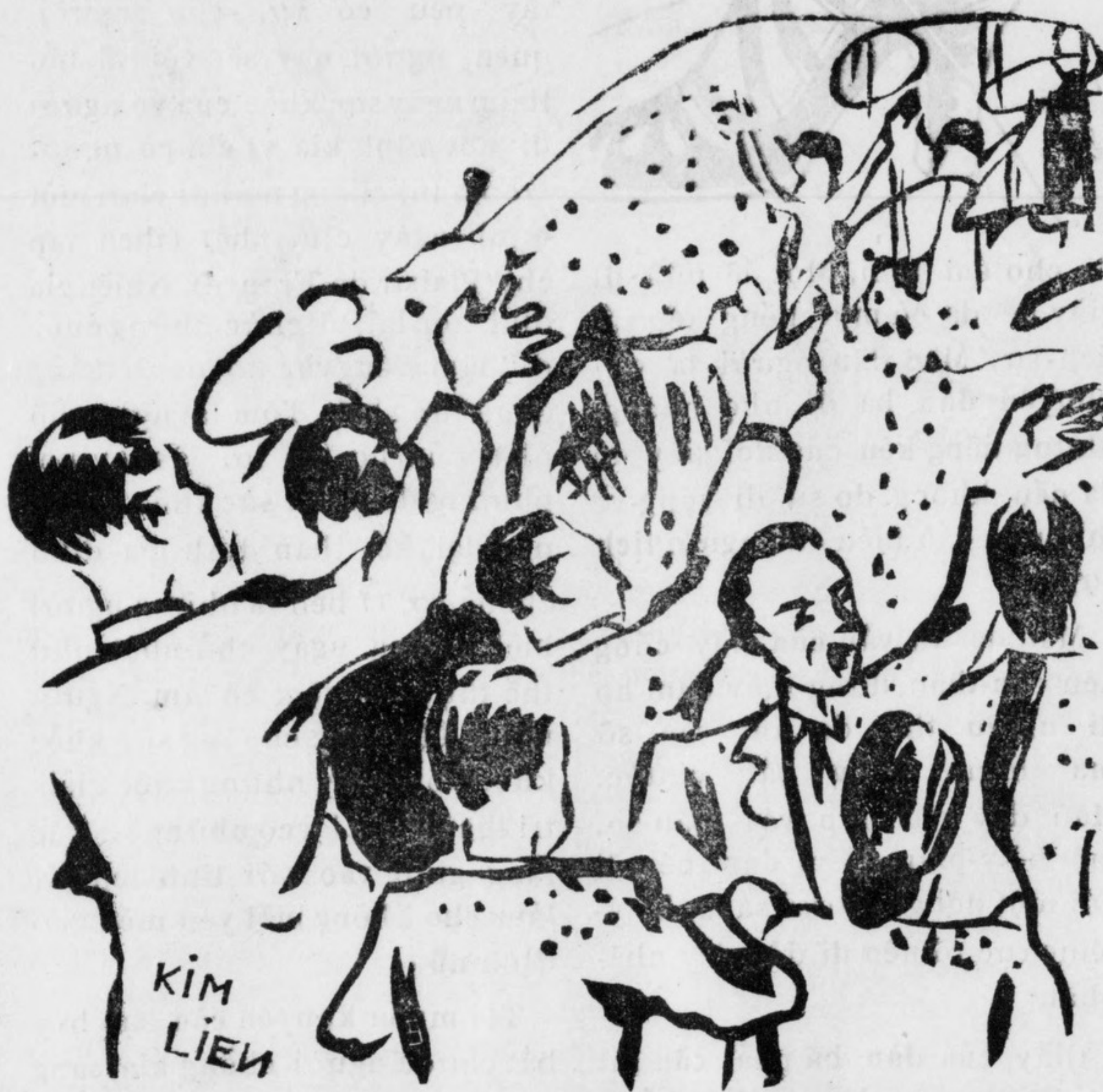
Bạn bè thân, bạn học hành và thể thao của chàng từ ngày chàng lấy vợ không lui tới nhà chàng bao giờ.

Thậm chí gặp Văn ở ngoài phố, trong các cuộc hội họp, họ cũng có ý lẩn tránh, yên trí rằng Văn đã lấy bệnh của vợ rồi. Thoạt đầu Văn lấy sự thờ ơ của bè bạn làm một mối tự kiêu. Chàng nghĩ đã hy sinh cả tình bè bạn, đã bỏ cái đời sống hoạt động của tuổi thiếu niên để phụng sự cho ái tình, tự làm thành người điều dưỡng dễ canh bệnh cho vợ.

Dần dần sự sống chung đụng bên một người vợ ốm yếu luôn luôn nói đến cái chết, luôn luôn

nhắc nhở vì bệnh tật đem lại cho chàng cái khao khát được cùng các bạn cũ dự những cuộc biểu diễn thể thao, ngồi bàn phiếm những dự định hành động hợp với tuổi thiếu niên. Tuy vậy, chàng còn ngần ngừ chưa nhất định làm thân lại với những bạn cũ, chàng sợ họ hiểu lầm chàng đã chán vợ, đã hối hận cuộc nhân duyên của mình và họ sẽ mỉa mai thương hại chàng. Mãi cái hôm đi thăm bệnh thấy bác sĩ nói phổi mình yếu, Văn mới quyết

xe, nơi họp trước khi ra đi, được gặp các bạn cũ, những đoàn sinh đã từng ở dưới sự trông nom của chàng. Văn nao nao lên. Chàng tíu tít bắt tay các bạn rất chặt. Trước sự vồn vã của chàng không ai nở lãnh đạm nữa. Một lát thì chàng khôi phục lại được tất cả những cảm tình cũ. Chàng nghe sau lưng có hai đoàn sinh nói nhỏ nhỏ: anh trưởng đoàn Văn đấy mà! Hình như ho lao ấy! Vợ anh cũng ho lao nên lấy sang cho anh.

trở lại cuộc đời khoáng đạt của mình lúc trước. Sau bao nhiêu tháng, chàng mới lại đi cắm trại lần ấy là lần thứ nhất.

Lúc mặc quần áo hướng đạo, đeo cái bị, cái gậy đã mốc meo ra đi, lòng Văn vẫn bình thản như thường, nhưng lúc đến chỗ bến

Văn không chút mịch lòng, quay lại ưỡn ngực ra, vui vẻ bảo hai người đoàn sinh: không, anh có lao đâu, ngực anh nở như thế này trụng nào ăn nổi. Vợ anh cũng khá lắm rồi, sắp khỏi.

Lúc bấy giờ hai đoàn sinh mới nhân dịp hỏi thăm đến sức khỏe

của Lê, những người quanh đấy cũng xúm lại bên Văn góp lời thăm hỏi.

Với ai Văn cũng nói: Nhà tôi sắp khỏi rồi, và chàng nhận thấy hình như mọi người nghe chàng nói Lê sắp khỏi thì lại vững lòng thân cận với chàng hơn. Những bộ quần áo hướng đạo trước mắt khiến Văn hơi xấu hổ lời nói dối của mình, sau chàng nghĩ: «Nói dối để họ khỏi thắc mắc sự chung đụng với mình vì sự chung đụng đã không thể tránh được thì nói dối cũng không hại.» Chàng biết rằng giá lúc đó chàng có ho lao thực sự rồi nữa, chàng cũng không thể nào vì lấy bệnh cho họ mà xa h được nữa. Cái đoán người rần rật những nhựa sinh khí biểu hiệu cho một cuộc sống rất tươi đẹp này, gần chúng, chàng thấy chàng khỏe mạnh lên, những ý lo sợ phổi yếu, lấy bệnh của Lê tiêu tán dần mất cả. Lúc lên xe hỏa, chàng hòa thanh với các bạn, ca hát vang lừng át cả tiếng máy xe. Nhìn ngoái lại Saigon, nghĩ đến Lê chàng tưởng như chàng là người ốm khổ đang ra thoát một cái phòng bệnh sâu khỗ, đầy tử khí tới nơi khoáng-đạt mệnh-mông sống vùng mây tự do.

Bây giờ ngồi trên xe đến chợ phiên, chàng cũng có những cảm giác tương tự vì lâu lắm mới lại có cuộc chợ phiên to như thế này. Chàng nhăm trong bụng sẽ mua rất nhiều hoa giấy, sẽ nghịch ngợm như cái hồi học-sinh chưa vợ.

Chàng giang tay đầy người này xô người nọ, lấn vào cửa ghi-xê lấy vé. Lòng nào nức được dự cuộc vui, khiến chàng quên cả lễ phép và lịch sự.

Vào được trong rồi, chàng mua ngay một cái mũ giấy đội lên đầu, và một gói bông giấy. Chàng ném lia ném lĩa không phân biệt đàn ông hay đàn bà. Nhìn một thiếu nữ rất xinh đẹp, người tròn trặn đang giơ tay lên đỡ những bông giấy chàng định ném tới, Văn bỗng ngừng tay nghĩ: «Sao Lê của ta lại không đẹp như người con gái này».

Chàng sẽ sung-sướng và kiêu hãnh được khoác một người vợ đẹp, khỏe mạnh như thế, đi dự các cuộc vui giữa muôn nghìn con mắt ngợi khen trầm trồ vợ chồng chàng tốt đời đẹp lứa.

(còn nữa)

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Mai (việt-Yên).— Ở các mỹ viện bên Âu Mỹ người ta vẫn có thể chữa được những vết sẹo hoặc bằng các chất thuốc hoặc bằng cách giải phẫu, thay lượt da thành sẹo bằng lượt da mới nếu là sẹo to bản. Còn ở bên ta không có mỹ viện nào có đủ phương pháp chữa cả. Lần sau cô nên đề phòng để mới có vết sẹo đen thì bôi ngay nghệ lên, nghệ có tính cách làm trắng da. Bây giờ cô dùng eau oxygénée pha nước bôi thử lên xem có đỡ chút nào không?

Bà Hoàng Laokay.— Da mặt nổi trứng cá, mụn, nhọt phần nhiều do sự tiêu hóa không tốt, máu nhiều chất độc. Chữa tận gốc nên uống thuốc lọc máu tây, hoặc theo cách ta uống nước rau má hay rau rấp, giữ đường kinh nguyệt cho đều và thông, đừng ăn đồ cay nóng, đồ béo, thịt nướng thủ sẵn về, đừng để lão bón. Bên ngoài, mua chiếc tire comédon nặn chúng cá ra (đừng nặn bằng tay) và bôi ngay vào chỗ mới nặn một chút crème tốt.

Cổ và gáy đen hơn da mặt có lẽ tại bà bình thường hay chăm sóc da mặt mà sao những mặt cái cổ. Rửa cổ bằng xà phòng rồi pha eau oxygénée với nước, rửa riêng cổ và gáy luôn trong ít lâu, thoa crème

ĐỪNG CÁ CÁC MẶT HÀNG TO' LƯA

Hàng vận chọn và các thứ hoa mới lạ rất nên, lussor (đũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn hay mua lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch - sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt:

NGỌC - DUNG

Số 32 Phố Négrier, Hà-dông (Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ-nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gởi đi các nơi.

T. B. — Vì bận việc nghỉ mấy hôm đến 20 Juillet này lại mở cửa.

kỹ càng như thoa trên da mặt. Thế nào cũng có kết quả tốt.

Cô Maria Hiền.— Trên cổ trắng da mặt trắng mà chỗ ngực lại đen như một cái vòng to, bôi thuốc nhiều không khỏi thì nên ngờ rằng vòng đen ấy là vết chàm mờ.

Cô nên dùng eau oxygénée mà rửa ngoài ra không còn cách.

Đi ngủ nên để da mặt không là sạch se vệ sinh hơn cả, muốn sẵn

sóc da, trước khi đi ngủ bôi một chút crème hay lait de concombre để độ 15 phút rồi rửa sạch đi.

Cô Quý (Hanoi).— Móng tay hay gãy là tại cô yếu hoặc cô hay giặt dũ, xà phòng có chất làm cho hỏng móng tay đi.

Nên uống thuốc bổ trong, dùng giặt dũ nữa, ngâm móng tay vào một chút dầu ăn.

Cô THÚY

XA LẮM LẮM RỒI...

Kính tặng hương-hồn bà-huỳnh

Ngọc-Toàn Lê-Huyền-Phong.

H. L.

Vườn hoa dưới ánh đông vàng
Chỉ còn lại mấy cây bàng sắc sỡ;
Đầy đường rêu đã phủ mờ
Luống cây rậm rạp như bờ cỏ hoang.
Cảnh im vì quá điêu-tàn,
Hiu hiu mấy cánh hoa vàng nhẹ rơi...

Ngày xưa... xa lắm lắm rồi..
Tôi còn nô với anh tôi chốn này;
Bấy giờ vườn mới ươm cây,
Xuân vừa chợt lới rắc đầy bướm, hoa.
Hồn xanh không chút ưu tư,
Lòng thơ ngây chẳng bao giờ buồn đau.
Mười ba, mười bốn tuổi đầu
Mảng vui đùa có biết đâu cuộc đời!
Nhơn khôn, đời đã chia đôi,
Nước mây đã rạt mỗi người một phương.
Tóc xanh nhuộm lấy bụi đường,
Lòng trong luyến với gió sương đã mờ.
Đôi khi nhớ lại quê nhà
Hằng băn khoăn nghĩ: « Bấy giờ ra sao?
Vườn xưa nay đã thế nào?
Sự chăm nom biết trông vào những ai? »

...Thế rồi... ngày tháng êm trôi,
Mùa đông quanh quẽ sang rồi lại sang.
Vườn hoa đành bỏ điêu-tàn
Bao nhiêu năm chẳng sửa sang một lần.
Đáng thương thay! Mấy thời xuân!
Mà hoa chỉ nở một lần mà thôi!..

Ngày xưa... xa lắm lắm rồi!..
Anh tôi giờ đã ra người ngàn thu,
Đầu xưa rêu đã phủ mờ
Vườn hoa xưa đã như bờ cỏ hoang
Và nay, dưới ánh đông vàng
Chỉ còn lại mấy cây bàng sắc sỡ...

Lê-huyền-LINH

(Binh rượu chát)

đoạn khi về chốn cũ

GIA CHÁNH

Cá rán ăn với cresson

Cá làm rồi để cho ráo nước. Xẻ một đường dài từ đầu đến đuôi, rọc lấy xương sống bỏ ra. Rắc bột mì ướp cá cho đều.

Mỡ cho nhiều, để thực sôi, bỏ cá vào rán vàng.

Măng khô ngâm mềm thái nhỏ. Ớt bỏ hạt, thái nhỏ theo chiều dọc, 2 thìa bột hoàng thanh hòa với 2 bát nước lã, 4 thìa đường, 1 thìa xi-dầu nửa thìa muối. Các thứ này, đồ lẫn với nhau mà nấu với cá.

Khi cá thấm đã mềm, gấp riêng con cá bày ra đĩa, xếp cresson xung quanh cá cho đẹp. Nước cá múc riêng ra bát, để làm sauce. Khi lấy thịt cá và rau rồi, sẽ chan nước ấy cho thấm mà ăn.

Cá hấp chua

Cá làm xong, để ráo nước, ướp qua muối, đặt vào đĩa hấp chín.

Những món làm đồ chua: một dúm đu-đu xanh thái như bún, 5 chiếc nấm hương cắt nhỏ, cà-rốt, kiệu chua cũng thái như đu-đu. Dưa chuột ngâm dấm thái mỏng. Hoa hien ngâm nước nóng vớt nhỏ. 1 thìa bột hoàng thanh hòa với nửa bát nước, 1 thìa đường 1 thìa muối, 3 thìa xi-dầu, 2 thìa dấm. Trộn các thứ ấy lại với nhau; chờ mỡ sôi, phi tỏi thơm, đổ cả vào sào đều, cho thêm ý nước lã. Nêm thử, nếu khô g đũa chua và mặn, phải thêm muối và dấm. Cần nhất, nước phải đặc sánh, nếu loãng, hòa bột cho thêm. Để sôi vài dạo, đổ trên cá đã hấp rồi. Ăn nóng. NG.PH.

Vì đau có t. t. Loạn thần - kinh ra đời

«... TUỜNG vì sự sống gay-go phiêu - bạt đi những nơi rừng nước độc rồi mắc bệnh sốt rét.

Từ ngày có những cơn sốt đến ám-ảnh TUỜNG là ngày tâm-trí TUỜNG bị lay - chuyển. Rồi những sự đau-đớn về xác thịt ảnh-hưởng đến tâm-giới, biến-cải hết cả tánh-tình và tư-tưởng của TUỜNG.

TUỜNG lúc này chẳng còn gì là bản-ngã nữa mà chỉ còn là thần nô-lệ cho những tính xấu-tàn-bạo do bộ thần-kinh rối-loạn gây nên... »

— Trích ở bài tựa của sách Loạn thần-kinh mà chị em sẽ có đọc nay mai.

Mua buôn hoặc lẻ xin gởi thơ cho Kiosque Thanh-Tao ở Vinh (sách dày 65 trang—in đẹp—bìa có tranh vẽ giá 0\$28)

TẬP NHẬT KÝ CỦA NGƯỜI MẸ

(Tiếp theo trang 6)

nhỏ này, con lại sống lại tuổi thơ ngày bé bỏng của con và con hiểu cái tình âu yếm của mẹ đã quán quýt lấy con từ lúc con ra đời và theo con mãi mãi

22-9-21.— Con đã có tám cái răng nhỏ siu trắng bong bong rồi. Cảm ơn con, con ôi! Con đã cho mẹ bao nhiêu hân hoan cũng như bao nhiêu lo lắng, con đã khiến đời mẹ có vị rồi, con đã cho mẹ thú sống mẹ tưởng mất từ lúc đây nắp áo quan của cậu con. Đời mẹ đầy đủ lắm, đẹp dễ lắm con ơi, bây giờ thì xin trời đừng bắt mẹ chết nữa, để cho mẹ sống ở bên con mãi mãi như thế này. Con nói gì thế kia hở con? con ái cha, ái bà bằng cái giọng thương thương quá, mẹ không viết được nữa, mẹ muốn viết nhiều, nhiều lắm nhưng con cứ bí bô thế kia thì mẹ viết thế nào được, mẹ đang thấy cái cần ngùn ngụt phải ra ôm lấy con đây. A mẹ quên đúng ba tháng thì con biết lấy con ạ, cái ấy đầu tiên của con vào một buổi sáng chủ nhật mẹ đã ôm con sang bên giường mẹ, con đang nằm ngửa chột con nằm nghiêng lại, nánh nánh cái đầu lên, rồi cả mình con sắp xuống, con thở giải như thoát một sự rất khó nhọc và con reo lên như có ý khoe với mẹ. »

Năm lên ba, lên bốn, lên năm Dung đọc toàn những lời âu-yếm như trên với những chuyện nhỏ nhỏ, những câu nói ngộ-ngĩnh của Dung mà mẹ Dung đã ghi lấy. Trái tim Dung hồi hộp, Dung miên man đọc như khi đọc một cuốn tiểu thuyết rất hay.

« 22-9-25 Năm nay mẹ bắt đầu đi làm, mẹ thú thực với con số tiền ba con để lại cho mẹ con ta, mẹ hiểu vừa đến năm nay là hết, mẹ đã cố dè xía lắm bởi vì mẹ không muốn rời con ra một chút nào trong những năm con còn bé. Năm nay thì con bắt đầu đi học rồi, mẹ yên tâm đi làm được trong khi con ngồi trong trường bà Sơ, dưới sự chăm nom của các bà. Mẹ tìm được một chân thư ký đánh máy trong hãng buôn V. A. Nhờ cái tiếng của ba con nên ông chủ trả lương mẹ cũng khá, sáu chục một tháng đủ cho hai mẹ con nuôi nhau. Con ơi hôm đeo cho con cái cặp sách vào vai, nhìn con trong chiếc áo blouse đi lẩn vào giữa đám trẻ gái nhỏ trạc tuổi con, lòng mẹ nao nao, và mắt mẹ rưng rưng muốn khóc, mẹ

dễ cảm-dộng quá... Vào sở, với ai mẹ cũng muốn khoe: « Hôm nay con tôi đi học » làm như sự con đi học là quan trọng lắm, ai ai cũng phải biết. Các bà Sơ giẫy con học a b c và giẫy con đếm. Mẹ đã hôn con tíu tit, vui thích chảy cả nước mắt sau khi nghe con hát: Un, deux, trois, nous irons aux bois. Và hôm thứ bảy đầu tiên con được mền-day điều cái trên ngực áo, mẹ đã sung sướng hãnh diện vào Gò-đa mua cho con cả một bộ soong chảo làm bếp tí hon. Con ơi! Cười đi, vui sướng đi, mẹ không tiếc gì con hết... »

Năm đi học sau Dung càng được chiều chuộng, Dung được phần thưởng mấy quyển sách con con, mà mẹ Dung sung-sướng quá mua ngay cho con cả một con búp-bê to tướng 18\$00, số tiền ấy mẹ Dung định may chiếc áo đi ăn cưới một người em họ. Mẹ Dung viết về việc ấy như thế này: « Mẹ có thể sai lời hứa với cô, chịu cho cô trách vậy, mền là con mẹ được sung-sướng, con theo mẹ lên Gò-đa, con nhìn con búp-bê không rời, con ngược mắt nhìn mẹ, nói khe khe: Mẹ mua cho con, mẹ ơi! Mẹ còn lưỡng lự thì cái miệng con đã mếu mếu, thế là không ngăn ngừa gì nữa mẹ gọi ngay người bán hàng đến lấy con búp-bê ra. »

Dung giờ sang trang ghi về năm 1927 Dung thấy biên: « Trong năm nay đã xảy ra một chuyện quan trọng, mẹ cảm ơn trời đã giúp mẹ giải quyết xong mà không thiệt hại gì cho con cả. Mẹ bằng lòng lắm con ơi! »

Trong sở mẹ, ông phó giám đốc là người ta: ông D. Từ lâu, mẹ vẫn thấy ông biệt đãi mẹ hơn các người làm khác, ông thường chỉ dẫn mẹ những công việc khó khăn, nhiều khi ông lại ân cần hỏi thăm việc riêng của mẹ nữa. Thấy ông thành thực, vì ý tốt mà hỏi, mẹ cũng thực thà đem cảnh mẹ góa, con cô ra thuật với ông, từ đó đối với mẹ, ông càng có ý thân mến. Người ta nói vợ ông chết rồi, ông ở góa với ba đứa con nhỏ. Biết cảnh ông cũng như mẹ, mẹ nảy sinh ra một mối cảm tình vô hạn đối với ông. Một chiều, đang lúc sắp về, mẹ chợt nhận được một lá thư của ông: Thư ông ấy yêu cầu mẹ nhận lời kết hôn với ông. Mẹ đã biết từ trước thế nào cũng có bức thư ấy. Ông

hứa với mẹ sẽ yêu con như con ruột của ông, sẽ che chở con, sẽ gây dựng cho con một tương lai tốt đẹp. Ông nói cảnh mẹ góa con cô độc của mẹ con ta thực rất nhiều nguy-hiểm, cần phải có người bao bọc che chở, ông sẵn lòng làm cái nhiệm vụ ấy. Suốt đêm, mẹ thao thức, đắn đo, con ơi! nếu mẹ có sa ngã, con hãy tha thứ cho mẹ, mẹ còn trẻ lắm, mới 26 tuổi đầu. Nhiều phen mẹ đã thấy yếu ớt không đủ can đảm trước những sự đời khó khăn ngặt nghèo, mẹ cũng thêm cho mẹ một người chồng, cho con một người cha. Minh mẹ, mẹ thấy hình như bất lực không thể xây-dựng cho con một cuộc đời tốt đẹp.

Hôm sau mẹ vẫn chưa trả lời ông ta, ông năn nỉ cố mời mẹ lại chơi nhà. Ừ thì mẹ cũng phải lại cho biết sâu thêm cuộc đời của ông ta trước khi mẹ nhận lời vì thực ra lòng mẹ đã siu siu lắm. Mẹ đến nhà, cái nhà bày biện trang-hoàng khá đẹp, ông ta cho gọi ba đứa con nhỏ ra chào. Chúng nó mặc quần áo mới sạch sẽ lắm, hình như người ta đã cố ý sửa sang cho chúng từ trước, nhưng mặt chúng rầu rầu và mắt chúng cứ lăm lét nhìn bố coi bộ sợ sệt lắm. Mẹ hiểu ngay đây là những đứa trẻ không được sung sướng, không được chiều mến có lẽ từ ngày mẹ chúng mất đi. Mẹ nghĩ đến con, lòng mẹ lạnh tanh, bao nhiêu cảm tình của mẹ đối với ông ta bỗng dưng tiêu tán hết, mẹ nghĩ thầm đối với các con ruột ông ta, ông ta còn không châu đáo hưởng hồ đối với con là đứa con riêng của vợ.

Thôi con ơi! dù cay đắng bực nào, khổ sở bực nào mẹ cũng quyết đứng vậy nuôi con, con hãy yêu lấy mẹ cho mẹ đủ can đảm làm việc nuôi con. »

Những năm sau mẹ Dung kể hằng buôn ấy vợ nọ, mẹ Dung phải thất nghiệp, luôn mấy năm chịu đủ mọi sự túng bần thiếu thốn. Rồi đến mẹ Dung được người quen cấp vốn mở cửa hàng buôn. Nhờ trời buôn bán phát đạt mẹ Dung tạm được nhà cửa, cái tương lai vật chất đã có vẻ vững chãi.

Trang cuối cùng nét mực còn mới chữ viết ngò ngoè khác cả những trang kia và đề ngay ngày hôm nay, là ngày Dung định bỏ nhà ra đi.

«— Con ơi! mẹ đã khóc, đã run sợ đã cầu nguyện từ sáng đến giờ. Mẹ biết con định bỏ mẹ ra đi với hẳn. Mẹ biết, con ơi! và lòng mẹ đau như vò xé. Mẹ chỉ muốn hạnh phúc cho con, con đã đọc hết cuốn sách này, cuốn sách mẹ chỉ định làm quà cho con khi nào con lấy chồng.

Con đã hiểu lòng mẹ thương yêu con chớ. Mẹ đã ngăn cấm con đừng yêu hẳn vì mẹ hiểu hẳn hơn con, mẹ không muốn tổ cáo những hành vi dễ tiện của hẳn ra vì mẹ không muốn làm mòng lòng con tan vỡ một cách đột ngột và dữ dội, mẹ không muốn con thất vọng ngay với cuộc đời, con, mà mẹ đã cố gìn giữ linh hồn mòng manh cho khỏi va chạm với cuộc đời. Nhưng ý con đã quyết, mẹ không ngăn nổi con, mẹ biết, thôi thì con hãy ra đi, mẹ chỉ biết làm hết bổn phận của mẹ. Con ra đi con nhé, mẹ từ-giã con, mẹ không có đủ can đảm ở nhà để chứng kiến sự ra đi của con. Tiền bạc, đồ nữ trang ở trong tủ mẹ, con cứ việc lấy mà đem đi phòng khi túng thiếu. Mẹ không cần gì tiền của cả, con cứ đem hết cả đi. Nhưng mẹ muốn con coi cuốn sách này là cái quà cho quý nhất của mẹ. Sau này con ơi! có gặp điều thất vọng con cứ giữ nó ra, con sẽ tìm được sự an ủi và khi nào còn muốn tìm về với mẹ, con ơi! con hãy cứ về, lòng mẹ bao giờ cũng rộng mở để đón rước con. »

Chiều hôm ấy ở ga Hàng - Cỏ chuyển tàu tốc hành vào Saigon 6 giờ rưỡi đã khởi hành từ lâu. Có một chàng trai trẻ còn sách chiếc va-ly đứng vờ vờ mãi ở sân ga chờ người yêu và có lẽ người yêu chẳng bao giờ tới nữa. THU-THU

**Bạn đã trả tiền chưa?
Bạn đã mua hạn mới chưa?**

**Nếu chưa bạn nên
gửi ngay tiền về để ủng
hộ Đoàn-bà.**

CHỈ DÙM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khùc-khắc, ho có đàm trắng xanh vàng, hơi thở, bệnh-nhân có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc của cụ Trịnh-hải-Long (nội tổ ông đốc-học Hào). Thuốc đã cứu mạng muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5\$00 và thứ 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa N° 110 rue Vassoigne, Tân-dinh Saigon.

Khắp Đồng-dương gởi mua trong 3 ngày tới.

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

cũng không đủ là một chứng cứ để em bà vịn vào xin ly dị được, chỉ có cách người em bà biết phá tan mối nghi ngờ ghen tuông của chồng là mọi sự đều ổn thỏa.

Hỏi.— Mẹ chồng tôi chỉ có một chồng tôi là trai và một cô em gái nữa, chưa có chồng. Hiện mẹ tôi và em chồng đều ở chung với chúng tôi. Nhưng luôn luôn có sự xích mích, mẹ chồng thì trái tính hay hờn giận con dâu, cô em chồng thì vô học-lãng-loàn muốn lấn át chị dâu và cứ hay xúc xiểm mẹ tôi thôi với chị dâu. Người chồng tuy buồn nhưng khuyên mẹ và em không được, cô em chỉ sợ lúc có mặt anh thôi. Người chồng rất quý mẹ và người vợ cũng không phải là người nằng nạnh xấu, rất mong được cảnh êm đẹp mà không được. Hai vợ chồng định mời mẹ và em về quê ở riêng, cấp dưỡng đầy đủ không biết có nên không?

LỊCH (Hưng-Yên)

Trả lời.— Nếu được người mẹ hiền cho đó là một phương kế để làm cho gia đình êm thấm tránh những sự tị nạnh xích mích do sự gần gũi nhau quá? Chỉ sợ bà cụ lại cho đó là một sự tệ bạc bất hiếu của các con, đem lòng buồn tủi oán trách thì càng rầy rà lắm. Và lại chẳng phải chỉ một việc cấp dưỡng đầy đủ đối với cha mẹ là đã xong chữ hiếu dâu, sự chăm nom nâng giắc còn quý hóa hơn, mẹ đã già mà phải xa mình, lòng làm con thắc mắc sao yên? Ông bà hãy cố chiều mẹ và nghĩ rằng lúc mình bé mình cũng trái tính, trái nết, mẹ còn chiều được huống chi bây giờ mẹ trái tính sao mình không chiều lại được? Còn cô em chồng? Ông bà nên lấy hết quyền lực anh chị bắt cô ta vào khuôn phép, chữa thói xấu cho cô ta, chịu đựng cho tới lúc cô ta đi lấy chồng.

Hỏi.— Tôi ngẫu nhiên quen một bạn trai khác tính, chúng tôi vẫn thường thư từ cho nhau và gặp tôi, anh ta rất niềm nở. Bằng

đi một giao không có tin tức, tôi lại gặp anh ta ở Hanoi, nhưng lần này anh ta thờ ơ với tôi như người không quen. Không muốn tình bạn bè giữa anh ta và tôi bị tổn thương vậy làm thế nào để biết vì nhẽ gì anh ta lại đối với tôi như thế! Viết thư tôi không muốn.

V. C. (Phủ-lý)

Trả lời.— Cô quen chàng ta cô không muốn viết thư hỏi vì lẽ gì lãnh đạm với cô thì tôi là kẻ ngoại cuộc không quen chàng ta bao giờ, chẳng biết tên tuổi chỗ ở chàng ta nơi mô, tôi làm sao biết được vì lẽ gì chàng ta lãnh đạm với cô? Cô hỏi một câu làm cho tôi phát tức... và phải nén tức để trả lời cô rằng cô không viết thư hỏi chàng ta là phải lắm, lòng tự trọng của một người con gái còn bắt cô phải quên luôn chàng ta đi nữa. Biết đâu chàng không đính hôn, sắp lấy vợ nên phải quên những người bạn gái đi?

T. L.

MỘT VỤ

TÔNG TIỀN

(Tiếp theo trang nhất)

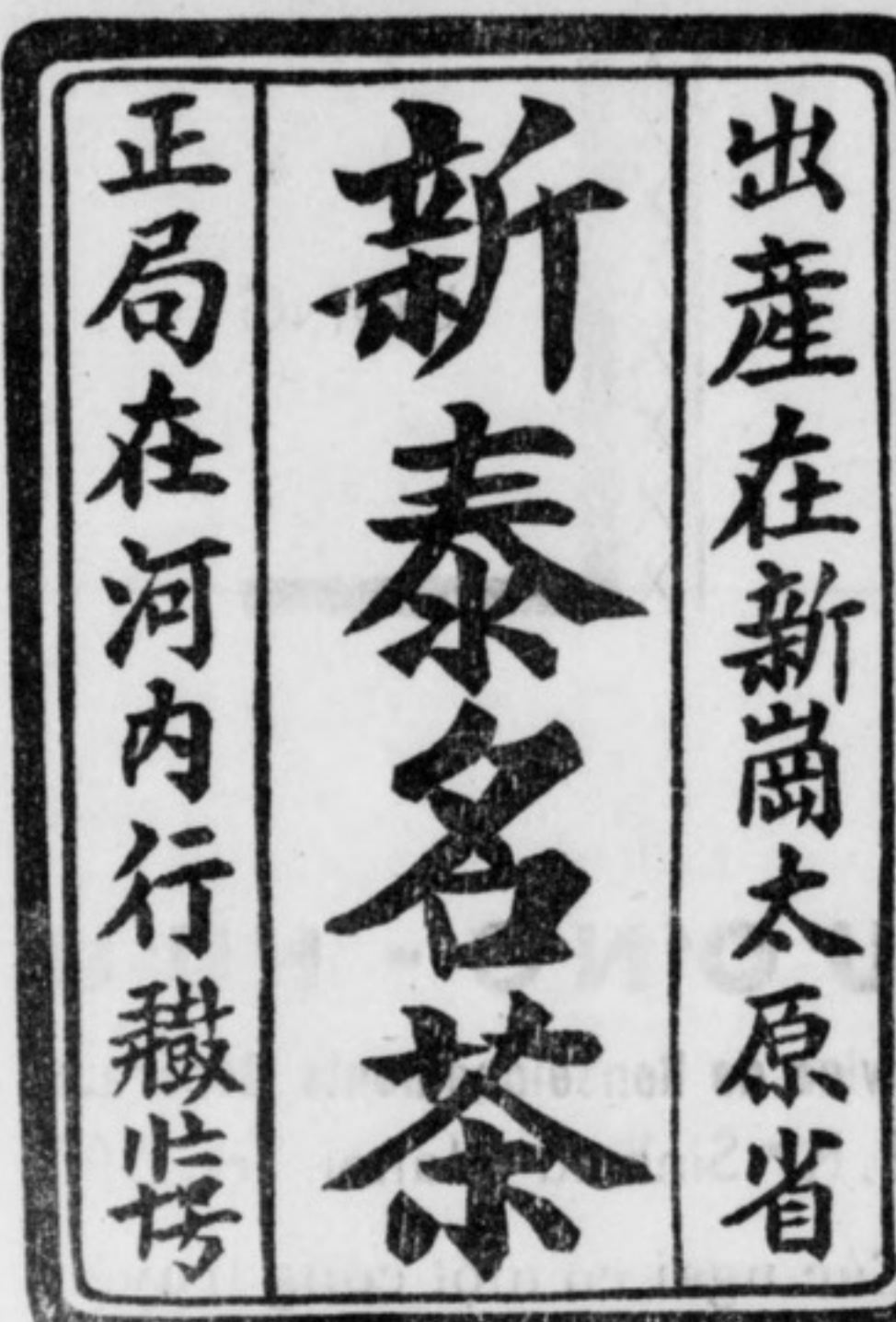
tiền, cái khoản đất mình đứng một ngày kia sẽ không còn chỗ, lúc ấy có hối cũng chẳng kịp nào! Các bà mẹ ta xưa sở dĩ mất hết cả quyền là vì cố ép mình chịu theo những hủ-tục, dần dần mất cả nhân-cách. Ngày nay chị em ta, nhờ sự hiểu biết phải phấn-đấu đến cùng! Còn cái hạng người kia, thật chúng tôi không hiểu đầu óc các người tính nghĩ những gì? Ăn như thể bần lâm! Chúng tôi tiếc rằng chúng tôi không ở vào địa vị viên tri-phủ Lạng-giang! Chúng tôi là viên tri-phủ nọ thì chúng tôi sẽ chẳng nể-nang gì các người mà không khép các người vào tội ăn cướp: cướp tiền, cướp hạnh-phúc của người ta.

T. B. Đ. B.

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

GÁNH VÀNG ĐI ĐỒ SÔNG NGÔ!

Từ xưa người Việt-Nam ta vẫn phải bỏ tiền ra mua chè Tàu trong khi ở nước mình có biết bao nhiêu là chè! Bởi vậy, nên chúng tôi đã gây công nghiên cứu, đã sáng chế ra được nhiều phương-pháp lấy hương chè và đã có kết quả. Đồng-bào hãy mua uống thử chè của hiệu

TÂN THÁI, TÂN CƯƠNG
NƯỚC XANH
CÁNH NHỎ
HƯƠNG THƠM

Tổng cục

HANOI : 27, JULES FERRY
THAINGUYEN: TRƯỚC CỬA CHỢ

CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ Ở KHẮP MỌI NƠI

Offra d'Emploi

TIỂU NGÂN-HÀNG

Xấp mở nay mai ở Hanoi, chuyên giải quyết mọi vấn đề, mọi phương-diện thuộc về tiền-tệ. Đương tổ-chức một ban chuyên-nghiệp để cổ-dộng: MUA, BÁN, ĐỔI CHÁC và CHO THUÊ các hóa-vật, dụng-cụ mới, cũ. Muốn trực tiếp ngay với những THIẾU-NỮ, THIẾU-PHỤ có địa-vị trong thương-trường. Qua một thời kỳ tập-sự sẽ được lương từ 15\$ đến 30\$ và hoa-hồng.

Thân hành đến: 129, Sinh-Tử, Hanoi hoặc gọi giầy nói số 1307
DƯỚI 18 TUỔI PHẢI CÓ PHỤ HUYNH GIỚI THIỆU

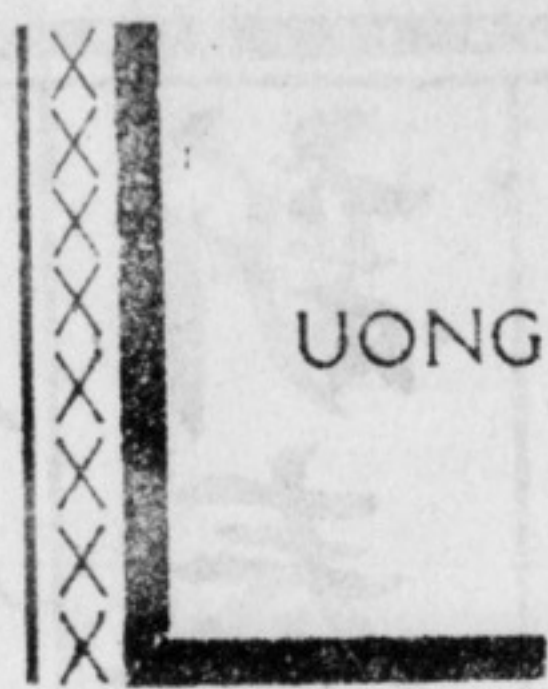

MỘT TIN MỪNG TRONG NƯỚC

Chỉ bảo mạch giùm

Các ngài muốn hỏi những vấn-
đề, kinh-tế, xã-hội, chính-trị,
pháp-luật, ví dụ: Các ngài
muốn tranh-tùng lại tòa Nam,
Tây-án, muốn ứng cử nghị-
viên, ngài có hàng muốn xuất
cảng, ngài muốn biết tư cách
hạnh-kiểm người nào, ngài
muốn tìm một người nào không
rõ địa chỉ. Ngài muốn thuê
một căn nhà v.v.

Bất luận điều gì, xin cứ hỏi.

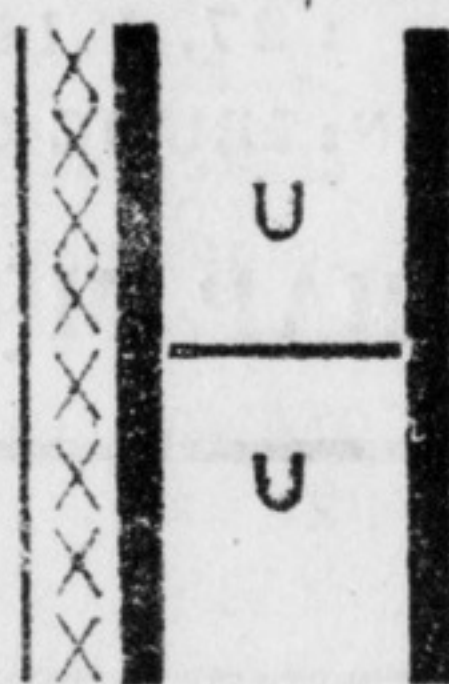

LU'ONG - HU'U

Service de Renseignements Généraux
129, R^{ue} Sinh-tu Hanoi Tél. 1307

Các ngài có một công truyện
gì, ví dụ, như xin học cho con
em, khai-sinh, giá-thú, khai-
tử, hoặc thuê người, xe, đồ-
dạc, xin phép chữa lại nhà,
xin phép hội họp, xin cử ủy
bản sở làm giúp.

Công việc nhanh chóng, kín
đáo, cẩn thận và rẻ tiền.

TRONG MÙA NÓNG NƯỚC NÊN UỐNG HUYẾT TRUNG BỬU

CỦA HIỆU ĐẠI-QUANG, SẼ
ĐƯỢC NGON ĂN, NGON NGUỒ,
TINH-THẦN TỈNH TÁO KHÔNG
LỪ-ĐỪ MỖI MỆT, ÍT KHÁT
NƯỚC — HUYẾT-TRUNG-
BỬU ĐẠI-QUANG LÀ MỘT
THUỐC BỔ HUYẾT RẤT
HAY, ĐÀN ÔNG, ĐÀN BÀ THAI
-- SẴN UỐNG TỐT LẮM --

CHAI TO 2\$00, CHAI NHỎ 1\$20

Dai-Quang Du'oc-Phòng

26, Phố Hàng-Ngang, Hanoi. Téléphone 805

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYÊN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

--

(Rayon X. traitement électrique)

--

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT